

Les nostres motos, a cor—tu, Guifré; tu, Xatard; tu, Mont-ras—, fan ressonar el preludi de llurs cants d'embruix. ¿Per què, hivernencs, feu el sord a les rudes dolceses i a la joia viril de llurs tonades? Desesperançats, cavalqueu màquina i motor, i oblideu que elles, alades, us emmenen pertot on granen les meravelles: aigües botides pels vents en els paratges furtius, fardells d'or a la plana en un tombant breu, el mas llunyà sota una espessa brossalla de llum, el pic nevós on arribeu ivarsosos, el bosquet on les vostres amants paren tenda. I els porxos de la nit amb llavor de misteri, o els porticons on s'esfullen les aigües de l'alba. Avui, en arrambant les motos al peu de la tàpia de mil branques, les heu deixades, cadàvers, com qui abandona un sac de ferregada. A mi em plau de sentir-ne el batec arreu on vaig. No aturo mai el motor, i la màquina, fidel, ajusta la fressa a les remors vitals de la cambra de l'home. Si tardo, bat més fort, i lluu com una maragda; si m'hi acosto, tot just si brogeix. El motor de la meua màquina no em vol angoixat, ni enterbolit; si m'entenebro, m'encingla i m'encimbella, i em fa lliure i després. M'escolta, em respon, m'és condescendent. Quan la munto, fa com si em guaités, somriu i m'il·lumina. Oh diví brogiment de les motos matineres! Frisança celeste dels viratges ràpids i cenyits.

Tu, Llavalloll; tu, Gausacs; tu, Brasó i els qui us ajusteu a les divines frescors de l'autòdrom quan floreixen els ametllers!

[De *L'estrella d'En Perris*]